

H. C. Andersen - Eventyr 129: Theepotten (1868/1864) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel pga. såkaldt konverterings-divergens; læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.	H. C. Andersen - Eventyr 129: Tepotten (1868/1864) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel pga. såkaldt konverterings-divergens; læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.
Der var en stolt Theepotte, stolt af sit Porcelain, stolt af sin lange Tud, stolt af sin brede Hank; den havde Noget forud og bagud, Tuden for, Hanken bag, og det talte den om; men den talte ikke om sit Laag, det var knækket, det var klinket, det havde Mangel, og sin Mangel taler man ikke gerne om, det gjør nok de Andre. Kopper, Fløde- og Sukkerskaal, den hele Theeopstilling vilde nok mere huske paa Laagets Skrøbelighed og tale om den, end om den gode Hank og den udmærkede Tud; det vidste Theepotten. "Jeg kjender dem!" sagde den ind i sig selv, "jeg kjender ogsaa nok min Mangel og jeg erkjender den, deri er min Ydmyghed, min Beskedenhed; Mangler have vi Alle, men man har da ogsaa Begavelse. Kopperne fik en Hank, Sukkerskaalen et Laag, jeg fik nu begge Dele og een Ting forud, den de aldrig faae, jeg fik en Tud, den gjør mig til Dronning paa Theebordet. Sukkerskaalen og Flødepotten forundes det at være Velsmagens Tjenerinder, men jeg er den Givende, den Raadende, jeg udbreder Velsignelsen blandt den tørstende Menneskehed; i mit Indre for-arbejdes de chinesiske Blade i det kogende,	Der var en stolt tepotte, stolt af sit porcelæn, stolt af sin lange tud, stolt af sin brede hank; den havde noget forud og bagud: tuden <i>for</i>, hanken <i>bag</i>, og det talte den om; men den talte ikke om sit låg, det var knækket, det var klinket <i>med små metalstykker</i>; det havde <i>en</i> mangel, og sin mangel taler man ikke gerne om <i>selv</i>, det gør <i>de</i> andre <i>derimod</i>. Kopper, fløde- og sukkerskål, <i>hele</i> teopstillingen ville nok mere huske på lågets skrøbelighed og tale om <i>den</i>, end om den gode hank og den udmærkede tud; det vidste tepotten. "Jeg kender dem!" sagde den ind i sig selv, " – jeg kender også nok min mangel og jeg erkender den, deri er min ydmyghed, min beskedenhed; mangler har vi alle, men man har da også begavelse. Kopperne fik en hank, sukkerskålen et låg, <i>men</i> jeg fik <i>begge dele</i> og en ting <i>mere</i>, den de aldrig får: jeg fik en tud, den gør mig til dronning på tebordet. Sukkerskålen og flødekanden <i>er nok</i> velsmagens tjenerinder, men jeg er den givende, den rådende, jeg udbreder velsignelsen blandt den tørstende menneskehed; i mit indre forarbejdes de kinesiske blade i det kogende, smagløse vand." - Alt dette sagde tepotten i dens frejdige ungdomstid. Den stod på det dækkede bord, den blev løftet af den fineste hånd; men den fineste

smagløse Vand."

Alt Dette sagde Theepotten i dens freidige Ungdomstid. Den stod paa det dækkede Bord, den blev løftet af den fineste Haand; men den fineste Haand var keitet, Theepotten faldt, Tuden knak af, Hanken knak af, Laaget er ikke værdt at tale om, der er talt nok om det. Theepotten laae besvimet paa Gulvet, det kogende Vand løb ud af den. Det var et svært Stød, den fik, og det Sværeste var, at de loe, de loe ad den og ikke ad den keitede Haand.

"Den Erindring faaer jeg nu aldrig ud af mig!" sagde Theepotten, naar den siden fortalte sig selv sit Levnetsløb. "Jeg blev kaldt Invalid, sat hen i en Krog og Dagen derpaa foræret bort til en Kone, der tiggede Madfedt; jeg kom ned i Armoden, stod maalløs, baade ud og ind, men der, som jeg stod, begyndte mit bedre Liv; man er Et og bliver et ganske Andet. Der blev lagt Jord ind i mig; det er for en Theepotte at begraves, men i Jorden blev lagt et Blomsterløg; hvem der lagde det, hvem der gav det, veed jeg ikke, givet blev det, en Erstatning for de chinesiske Blade og det kogende Vand, en Erstatning for den afbrudte Hank og Tud. Og Løget laae i Jorden, Løget laae i mig, det blev mit Hjerter, mit levende Hjerter, et saadant havde jeg før aldrig havt. Der var Liv i mig, der var Kraft og Kræfter; Pulsen slog, Løget skød Spire, det var ved at sprænges af Tanker og Følelser; de brøde ud i Blomst; jeg saa den, jeg bar den, jeg glemte mig selv i dens Deilighed; velsignet er det at glemme sig selv i Andre!

Den sagde mig ikke Tak; den tænkte ikke paa mig; - den blev beundret og lovpriist. Jeg var saa glad derover, hvad maatte den da ikke være det. En Dag hørte jeg, der blev sagt, at den fortjente en bedre Potte. Man slog mig midt over; det gjorde voldsomt ondt; men Blomsten kom i en

hånd var keitet, tepotten faldt, tuden knækkede af, hanken knækkede af, låget er ikke værd at tale om, der er talt nok om det. Tepotten lå besvimet på gulvet, det kogende vand løb ud af den. Det var et svært stød, den fik, og det sværeste var, at de lo, de lo ad den - og ikke ad den keitede hånd.

"Den erindring får jeg nok aldrig ud af mig!" sagde tepotten, når den siden fortalte sig selv sin livshistorie. "Jeg blev kaldt invalid, sat hen i en krog og dagen derpå foræret bort til en kone, der kom og tiggede stegefedt; jeg endte i armod og fattigdom, stod målløs, både i det ydre og i det indre. Men der, som jeg stod, begyndte mit bedre liv; man er først et og bliver så noget ganske andet. Der blev lagt jord ind i mig; det er for en tepotte at begraves, men i jorden blev der lagt et blomsterløg; hvem der lagde det, hvem der gav det, ved jeg ikke, men givet blev det – en erstatning for de kinesiske blade og det kogende vand, en erstatning for den afbrudte hank og tud. Og løget lå i jorden, løget lå i mig, det blev mit hjerte, mit levende hjerte, et sådant havde jeg aldrig haft før. Der var liv i mig, der var kraft og kræfter; pulsen slog, løget skød spire, det var ved at sprænges af tanker og følelser; de brød ud i blomst; jeg så den, jeg bar den, jeg glemte mig selv i dens dejlighed; velsignet er det at glemme sig selv i andre!

Blomsten sagde mig ikke tak; den tænkte ikke på mig; – den blev beundret og lovpriist. Jeg var så glad derover, hvad måtte den da ikke være. En dag hørte jeg, der blev sagt, at den fortjente en bedre potte. Man slog mig midt over; det gjorde voldsomt ondt; men blomsten kom i en bedre potte, – og jeg blev kastet ud i gården, ligger nu der som et gammelt skår – men jeg har erindringen, den kan jeg ikke miste.

bedre Potte, - og jeg blev kastet ud i Gaarden, ligger der som et gammelt Skaar, - men jeg har Erindringen, den kan jeg ikke miste."	
Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte ´digitale fejl´ i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©